

بخش نرم‌افزاری و سرمایه‌گذاری بر روی نیروی انسانی و تربیت درست آنها برای نسل‌های آینده است. در بخش دیگر و یا همان بخش سخت افزاری نیز گسترش موزه‌ها، ثبت آثار در فهرست جهانی است. موضوع ثبت آثار یکی از مشکلات مهم موجود در این عرصه است که نیاز است در عرصه ملی به آن توجه شده و رفع موانع و مشکل شود. ضمن اینکه در حوزه میراث فرهنگی یا وزارت میراث فرهنگی به نظرم یکی از مسائل مهم، مسئله اقدام‌ها و فعالیت‌های بعد از ثبت است که نیازمند مدیریت و رسیدگی کارشناسانه است.

به عنوان سخن پایانی چه پیامی به مناسبت روز جهانی میراث فرهنگی با تمرکز بر نقش میراث در جوامع آینده و جوامع در حال تغییر برای مردم ایران دارید؟

به عنوان شخصی که سال‌هاست در حوزه میراث فرهنگی فعالیت دارد، باید بگویم که هم مردم و هم مسؤولین و تصمیم‌گیرندگان باید متوجه بزرگی و ارزش این ثروت ملی و دارایی فرهنگی باشند و در همه حوزه‌ها، یعنی در راه‌سازی، پزشکی، آموزش، دانشگاه‌ها و تمامی وزارتخانه‌ها، به سابقه کهن خود مراجعه و از آن بهره‌برداری کنند.

این فرهنگ‌سازی یعنی وزارت آموزش و پرورش، وزارت علوم و رسانه ملی در یک برنامه ۳۰ یا ۴۰ ساله یک نسل یا دو نسل اگر هدفمند کار کنند ما به آن نقطه موعود خواهیم رسید. من در سفری که از طرف یونسکو به مصر داشتم دیدم که مصری‌ها چون منابع زیرزمینی مانند نفت ندارند و منابع معدنی ندارند، فهمیده‌اند که بالاخره این میراث فرهنگی بزرگ‌ترین ثروت آنهاست که می‌توانند در توسعه پایدار کشور خود از آن بهره‌مند شوند. به همین خاطر سرمایه‌گذاری خیلی بزرگی در حوزه میراث فرهنگی کرده‌اند و با کشوری مانند ایتالیا یا فرانسه جزء کشورهایی هستند که در این زمینه می‌توان از آنها الگو گرفت. در ادامه کشور چین را می‌بینیم که بعد از دهه ۷۰ میلادی به این طرف به درستی متوجه اهمیت و جایگاه میراث فرهنگی کشورشان شده و سرمایه‌گذاری انسانی و مالی خیلی زیادی در این زمینه کرده و می‌کنند و در حوزه میراث فرهنگی با گسترش موزه‌ها و حفظ بناهای تاریخی و ثبت آنها در عرصه جهانی، خدمت بزرگی به حفظ و ماندگاری میراث فرهنگی و ثروت ملی خود کرده‌اند.

بخش مهم دیگر درخصوص این مهم،

دبستان و دبیرستان و دانشگاه و غیره... میراث فرهنگی را به عنوان یک بخش مهمی از تدریس و آموزش شناخته و معرفی کند، فکر می‌کنم که بتوان در این عرصه امیدوار و منتظر اتفاقات خوب و سازنده بود. این اتفاق میسر نمی‌شود مگر بدون در نظر گرفتن رویکردهای سیاسی. یعنی تصور ما این باشد که یک کودک پنج ساله یا شش ساله، کودک دبستانی و حتی دبیرستانی و... به زبان و درک خود باید متوجه شود که میراث فرهنگی چه نقشی در زندگی آینده او دارد؟ اشکال کار این است که نظام آموزشی ما تقریباً نسبت به میراث فرهنگی غنی کشور بی‌توجه است. ما حتی در نظام دانشگاهی نیز به معماری کمتر توجه داریم، با وجود اینکه ما سابقه کهنی در معماری داریم که در جهان بی‌مانند و یکتاست و هیچ کشوری معماری یا خطاطی ایران یا سابقه شعر ایران را ندارد. ما متوجه نیستیم که این میراث فرهنگی یک ثروت عظیم ملی است. حتی قشر فرهیخته جامعه البته نه همگی آنها، بلکه برخی از آنها هنوز هم میراث فرهنگی را فقط اشیاء عتیقه می‌دانند. حفاظت از میراث فرهنگی یک امر ملی است که همه جامعه باید نسبت به مراقبت و محافظت آن حساسیت داشته باشند.